

Spomini.

(Dalje.)

Med tiho srečo in solnčno veselje pa je bil tudi marsikter križek zastavljen. Pokopali so mi bratca. Kako so oče in mati jokali, ko je v strašni bolečini Ančiki v naročji vgasnil in še malo prej, ko so oče hotli ihté iz hiše iti, se poslovil: „pa! pa!“ — tedaj sem se tudi jokal; potlej pa, ko sem ga med cveticami naparanega vidil, se mi je kaj dopadel, nisem hotel od njega. Ko sem pa vidil, da pridejo teta in sestrični, sem jim vesel nasproti hité pravil, kako lepo postljico da bratec ima, in da hočem jez tudi tako imeti. Oh, da bi jo bil dobil! Tedaj smrt za me še ni bila kostena, in ni imela britke grozovitne kôse — med cveticami smehljaje je spala — — oj, da bi bil še jaz smehljaje zaspal! — Pokopali so mi teto na Krškem, ktero sem neizmerno rad imel. Vem še dobro — na sv. treh kraljev dan bo — 32 let; zima taka, da bi bili skoraj zmrznili na Savi; al jaz mraza nisem čutil — hotel sem kar za njo v jamo. — Pokopali so mi babico, ki me je moliti in vence plesti in krščanski nauk in zgodbe sv. pisma učila. Umerla nam je nagloma eno nedeljsko noč, ko je ravno strašna ura bila in treskalo in bliskalo, da nismo vedeli kam. Oh to je bilo žalostno! Mirno počivajte!

Zapustivši očetov dom sem čez teden se preselil na stricov dom, — hodil sem v šolo. Res da nisem imel več kakor četrt ure do šole, pa bil sem še le kake 14 dni čez štiri leta star in smešno majhen. Kadar je tedaj dalje deževalo, da je le voda tekla po vasi in cekla se mešala kakor godlja, me je pa dekla ali sestričin ktera čez cesto v šolo prenesla. Branje in celi stari testament sem že s saboj v šolo prinesel. Nemški ste me sestrični iz „bilderbucha“ učile in babica iz nezgruntano starih „biblische geschichten“, katerih je vsaki dan za en „platelj“ spredaj zmanjkalo; slovenski pa me je učil Martin, ki je bil domá za večega hlapca; kadar je ob nedeljah druga družina odšla k večernicam, je Martin segel v miznico po „bangelj“ ali „Kempen-žarja“ (včas pa tudi po citre na polici) in mi je prve potrebne nauke o literarni slovenščini, to je, črke, cepil.

Zategadel bi bilo še vse dobro bilo, nauk me ne bi bil prestrašil, al drug strah je bil. Jaz nikoli nisem bil z otroci v družini. Domá sam z marterjo in družino, ob nedeljah pri stričku, teti in sestričnah, — to je bil vès moj svet; dalje ni segel. In zdaj tak paglovček med kakih 50—60 rogovileži, ki so bili že večidel za ženitev ali za belo suknjo zreli, jaz pa plašen ko zajec — to je bil „cvirn!“ Sestrični ste me vsaki dan v šolo spremljale; dokler ste zraven mene sedele in jez se za njune predprte držal, je še veljalo, pa ko je ktera zginila, me tolažaje, da gré le po svojo pletarijo ali kaj takega, sem jo pa jez tudi popihnil in bežal, da sem pred domá bil ko ona.

No pa to je tudi prešlo, navadil sem se svojih tovaršev — in se jih spominjam živo kakor ljubih, domačih bratov in prijatlov. Bili so mi vsi dobri. In zdaj se je začelo novo, veselo življenje. Bukev sem imel pri stricu dovelj, dve veliki omari in eno okno jih bilo je polno. Od „Schneewittchen“ in takih od „Šmidovih“ povest naprej je šlo vse križem v glavo. Ko sem se branja naveličal, sem pa sestričnoma pomagat pri njunih lepih rožah, ali pa strička spremljal po vrtu, kadar so svoje prežlahno drevje ogledovali in trebili, — res žlahno sadje, da ga na dolgo in široko okoli ne najdeš takega, posebno breskev, katerih je bilo od sv. Ane pa do vseh svetnikov najžlahnejših sort. Učil sem se drevje gleštati in žlahniti, in če mi že to tudi ni več všeč bilo, sem hodil želve gledat, kako so po svoji gredi dolgočasno kobacale; al najraje v živalski

družbi v stričevi hiši sem imel belega, kodrastega Šermona, poskočnega trkovca dolgogradca koštruna in pa majhnega renčavca, rudečega Mikrena. To je bilo veselje po „tetnemu bregu!“ — Zvečer so pa striček kako igro napravili, najraje „langen puff“ ali pa smo župana vlekli, ali ste sestrični delale na glasovir in kitaro, in kadar je ura prišla, da smo šli spat, sem pa po molitvi moral še teti in stričku „Gracarco“ in „Aufmerksammen“ brati, dokler da nisem zaspal. Dobro še pomnim, kak smeh so enkrat imeli, in kako strašno da me je bilo sram, ko sem nemško okrajšnico: „Ew. wohlgeboren“ bral: „Ewige“ itd.; takrat se mi je že sanjalo, da ta jezik s svojim pravopisom, s svojim ee, aa, ie, ieh, üh itd. mora nezgruntano veliko zastavic v sebi pokopanih imeti — in genialni naš Vilimek jih je v svojem „sprach-klangmesser“ izvrstno osolil. — Včas — pa to je bilo redko kdaj — sem smel s kakimi tremi ali čveterimi svojih tovaršev pod tetinim oknom kako otročjo zaigrati; največkrat smo „platnice“ zvijali — drugih nismo sila znali, — in tisto še tudi: „Boter kam greste? — gor v črešnjo! — kaj pa bote gori delali? Črešnje bomo brali! — ali bote men' tud kaj dali? — ne vem“ — In cec! je bil boter iz kolen na tleh. Ko so pa teta na okno potrkali ali zažvižgali, hajd! — je bilo pa vsega konec. Kadar je bilo pa domá „na ograji“ laško grozdje (ribezelj) zrelo in pa murne (tako pri nas pravijo murvam) „na tnalah“ — tiščoma jih stoji troje velikih, visokih dreves za dvoriščinim zidom — tedaj je pa vsa „mater alma“, vseh 64, kolikor nas je bilo zadnje leto, ko sem bil domá v šoli, za menoj vrelo, — fantje so šli na drevje, dekleta so pa spodej pobirale. Oj, kak vršaj, kak vrisk je bil, kakor žrjavi v jeseni!

(Dalje prihodnjič.)

Deželni zbori.

Deželni zbor kranjski.

V seji 9. in 10. sušca se je pretresal vladni predlog zastran tega, kdo naj vprihodnje stroške plačuje za popraviljanje in vzdržanje naših cerkev, cerkvene oprave in farnih poslopij, in kako naj se vse to spolnuje. Odsek je ta vladni predlog z 21. §. nekoliko premenil in ga po gospodu Kromerju kot svojem poročniku zboru v sklep predložil. Ta predlog zadeva tako imenovano patronstvo; ni tedaj čuda, da so se razodevale navskriž-misli in da od ene strani se je govorilo za to, da bi se olajšale patronom bremena, od druge pa, da bi se faranom olajšale plačila. Prostor nam ne dopušča, da bi popisali vse, kar se je govorilo, kar bi vendar bravcem pri vsem tem še jasno ne bilo, če nimajo vseh 21 razdelkov te postave v rokah. Povemo tedaj le, da gospodje Koren, dr. Zupan, svetli knez in škof (v dolgem z veliko pohvalo sprejetem govoru), dr. Toman, Dežman, baron Apfaltern, dr. žl. Wurzbach, Kromer, Derbič, grof Anton Auersperg, žl. Strahl in Kapelle so se udeležili teh pomenkov, katerim se je pridružil tudi gospod cesarski namestnik baron Schloissnigg. Najživejša debata se je sukala okoli dr. Zupanovega predloga, ki je zahteval, naj se pomaga tej reči pri korenu, namreč celo patronstvo naj se odpravi, ki ni več primerno našim časom, tako, da se patroni s primerim plačilom odkupijo svojih dolžnosti, da bode enkrat konec razporov med patroni in farani; mera za to odkupilo se bo že našla. Ta novi predlog — pravi dr. Zupan — ni nič družega kot sostava starih postav; če pa imajo stare postave veljati, čmu novi zakon? — le v enem razdelku (§. 8) je ta novi predlog drugačen, da namesti tretjine plačila, ki je zadevala dozda patrona, nasvetuje le petino, in da po takem na farane več pride plačila, zoper ktero se je

dr. Toman poganjal, pa po večini glasov ni zmagal. Dr. Zupanov nasvèt, ki zahteva korenito preuredbo patronstva, o kateri naj se ministerstvu sporoči, da predloži prihodnjemu državnemu zboru osnovo za odkupilo patronstva, je bil nazadnje sprejet in za to že osnovanemu odseku v prevdarek izročen; v tem pa ni obveljal, da bi se odstranil celi ta predlog, ki ga je vlada zdaj predložila, ker se je reklo, da do tistihmal, ko se utegne odpraviti celo patronstvo, je vendar treba danes posvetovane postave.

V tej seji je izročil dr. Bleiweis prošnjo mestnih mesarjev, naj deželni zbor sklene, da se vsled obrtnijske svobodne postave mesarjem ne predpisuje več tarifa za meso. Prošnjava je bila izročena odseku za prošnje.

Ko v seji 13. sušca gosp. predsednik naznani gosp. Guttman-ov predlog, naj se cesarskim uradnikom, ki bi utegnili v službo priti deželnega odbora, doštevajo leta njih prejšnje službe, in pa prošnjo zastran vžitnine, ki jo je po gosp. dr. Skedel-nu izročila deželnemu zboru žužemberška županija, je prišel na vrsto predlog deželnega odbora zavoljo višje realke v Ljubljani. Gosp. dr. Bleiweis je bil sporočevavec. Opomnil je, da za danes odstopi od svojega principa domače besede, ker ne govori v svojem imenu, ampak v imenu deželnega odbora. Nasvèti odborovi so bili: 1) zbor naj izreče potrebo višje realke, 2) bode naj mestna učilnica, 3) dežela pa naj ji pripomore tako, da se iz deželnega denarja ji dodá za prvo leto 1000 gold., za drugo 1500 gold., za tretje 2000 gold., potem pa, ko so vsi trije razredi ustanovljeni, vsako leto 1500 gld.

Zoper te predloge poprime gosp. Dežman besedo, tudi zagovarja živo potrebo višje realke, al ta šola se ne more mestna, ampak deželna imenovati in dežela mora več pripomoči iz deželnega dnarja; dalje obžaluje, da deželni zbor ni vseh 3 Guttmanovih nasvètov v prevdarek vzel, — da šolsko poslopje, kjer ste zdaj normalka in gimnazija, in ktero se bo letos popravilo, je dosti trdno, da se dozida, kar bo treba za realko, in naposled nasvetuje sledeče: 1) dežela naj 2 tretjini vseh stroškov prevzame, mesto pa eno; 2) deželnemu odboru naj se naroči, da vzajemno z odsekom mestnega odbora in realkinim vodjem Guttmanov predlog prevdari, 3) in nasvetuje, naj bi se sobe z dozidanjem ali nazidanjem tretjega nastropja z najmanjšimi stroški v sedanjem šolskem poslopji napravile, začasno pa drugod kako pripravno poslopje najelo; 4) mestna županija naj se na ministerstvo obrne in zahteva, da se plačilo učenikom iz državne denarnice odrajuje; 5) za leto 1863/64 naj se 1000 gold. za prvi realkini razred v deželni stroškovnik postavi.

Gosp. Guttman podpira ta predlog in meni, da osnivanje višje realke terja čast kranjske dežele; podpirata ta predlog tudi gospoda Lukman in baron Mih. Cois. Ravno tako tudi gosp. Ambrož, ki posebno naglasuje, kaj da je mesto že za deželo veliko storilo, kar se učilnice tiče. Temu se pridruži tudi g. Mulej.

Dr. Bleiweis povzame po vsem tem besedo in zagovarja predlog deželnega odbora, rekoč, da ne nasprotuje gosp. Dežmanovim predlogom razun prvega, ki terja, da naj dežela dve tretjini na se vzame. Po ces. postavi od 2. sušca 1851 ima biti ljubljanska realka mestna šola; mesto jo ima napraviti; al deželni zbor priznava veliko butaro, ki jo ji vlada s to postavo naklada, zato jo ji, ker dobra polovica učencov iz dežele realko obiskuje, hoče polajšati z lepim doneskom, če ravno ima deželna denarnica na vse strani velike stroške. Da deželni odbor ni mogel bolj natanko pretresti mestnih predlogov, ni on kriv, ker jih je dobil prekasno; nadzidanje tretjega nadstropja na šolsko poslopje, ki je že velika podprtija, nikakor prav ne kaže; bolje bi bilo

dozidanje tam, kjer je zdaj vojaška stražnica; dve tretjini stroškov prevzeti, dokler jih ne poznamo, je v prvi hip nekako nevarno; koroška in sleziška dežela ste le polovico dale; druge mesta so si same napravile realke; za druge — ljudske — šole še nismo celó nič skrbeli; Ljubljana je za šolstvo že dokaj storila, pa vendar to niso nobene čuda; mesto Kranj si samo napravlja gimnazijo in ne naklada deželi nobenih stroškov; kar je deželni zbor nasvetoval za realko, je lep pripomoček; zlasti če pomislimo, da dežela hoče po 3. letu vsako leto dajati 1500 gold.

Gosp. Kromer misli, naj se odloči ta donesek le za 20 let.

Dr. Bleiweis ne podpira tega predloga, ker nima nobene podlage; če bi pa že sam za se kaj nasvetoval, bi rekel: tako dolgo, dokler ni šolski realkini zaklad tako bogat, da zmore sam vse. Še raje bi rekel, naj se realki daje teh 1500 gold. vse leta, al s tem pristavkom, da se sčasoma realki pridružijo učilnice za posamesne obrtnijske in rokodelske, kmetijske ali po potrebi tudi kupčijske nauke, katerih za zdaj mi še skor bolj potrebujemo kakor višje realke; jaz se ne zibljem — je rekel dr. Bleiweis — prenapeto v tistih sladkih sanjah, da bode naša viša realka kadaj prepolna; skušnja bo učila; mi nimamo toliko obrtnijstva in šola sama ga ne bo napravila; tudi realec brez tehnike ni dosti izučen za kako višo službo; če pa učenec 6 let v realko hodi, bi vendar stariši želeli, da bi sinse potem brž h kruhu pripravil. Al prav je, da se napravi viša realka, pri tem pa naj se ne zabi naših nižjih rokodelcev, ki poduka potrebujejo kakor riba vode, ki ga jim pa ne daje zdatno naša nedeljska rokodelska šola, kjer nima nauk v domači besedi toliko prostora kakor bi ga moral imeti po §. 14. minist. ukaza od leta 1856.

Na to poprime g. Dežman spet besedo in zagovarja učnike, ki razumejo slovenski jezik in gotovo vselej radi podučujejo v tistem jeziku, ki ga učenec razume. Dr. Bleiweis odgovori na to, da tudi on ravno učnike realnine visoko spoštuje in čišla; „al učenik ne more vselej, kar bi rad, in pri tej priliki omeni tisto dogodbo, ki se je pripetila pod prejšnim vodjem, da je nek učenik, ki je učencem le nekatere besede po slovenski razlagal, ostro ostro grajan in tožen bil. (To je popolnoma resnica! zakliče g. Ambrož). Postava utegne tedaj dobra biti, tudi učniki so dobri; al če se kdo že za panslavista sumi, ako svojo dolžnost spolnuje, tadaj tudi rodoljub omolkne!“ (Vilhar: Res je taka!)

Pri glasovanji je bil sprejet 1. predlog deželnega odbora, ostali pa po predlogu Dežmanovem. — Viša realka v Ljubljani je potem takem ustanovljena s tem, da bo dežela 2 tretjini, mesto pa eno plačevala.

V seji 16. t. m. je naznanil gosp. predsednik, da je c. kr. deželna vlada izročila mu slovensko prestavo cestne postave, dr. Toman pa predlog, naj bi se odpravila neprimerna rudoslednina, ki jo je vpeljala postava od 28. aprila 1862.

Potem se je začela razprava zastran postave, ki naj bi varovala domače čbelarje, da se v en kraj ne privozi sila preveč tujih čbel. Ker nam manjka prostora, da bi povedali debato o tem, povemo danes le to, da ta postava ni obveljala; več o tem pa drugi pot.

Konečno je bilo sklenjeno, naj se prošnja kranjskih c. k. kantonskih zdravnikov za zboljšanje njih plače priporoči c. k. deželni vladi; tudi prošnja posestnikov in mlinarjev iz Dola, St. Jakoba itd., naj bi se namesti nevarnega broda naredil most pri St. Jakobu, naj se priporoči c. k. deželni vladi.

V pondeljek so se začele razprave o novi občinski (srenjski) postavi, ki bodo več dni trpele.

Gosp. dr. Zupan je napovedal, da stopi iz deželnega odbora. Kdor pozná delavnost doktorjevo v deželnem odboru, vso njegovo dušno zmožnost in poštenost njegovega značaja, mora ta odstop iskreno obžalovati in srčno želeti, da bi ostal v odboru.

Govor gosp. dr. Toman-a v deželnem zboru.

(Dalje.)

Ne morem si kaj, da ne bi imenoval še nekoliko izgledov, iz katerih se vidi po katastru, kolika neprimerenost v davkih je med Kranjsko, Koroško in Štajarsko. Na Kranjskem je vse rodovite zemlje 1,654.866 oralov 120 štirj. sežnjev; pišejo, da ta zemlja daje 3,838.130 gold. čistega dohodka, davkov pa je plačevati 682.547 gold., da toraj vsaki oral rodovite zemlje donaša 2 gld. 19¹/₄ kr. čistega dohodka, in plačuje 24³/₄ kr. davkov. Koroško pa ima 1,594.996 oralov 437 štirjaških sežnjev, toraj nekaj malega oralov menj od Kranjskega, donaša pa 2,530.441 gld. čistega dohodka, in plačuje 449.996 gld. davka; na oral tedaj hodi 1 gld. 35 kr. čistega doneska in 17 kr. davka. Ali kakošen razloček je v plodnosti med Kranjskim in Koroškim! Za koliko je Koroško rodovitnejše!

Povedal bi še nekoliko o davku za pridobitek (erwerbsteuer) in o dohodovini (einkommensteuer). Davek za pridobitek je v Avstrii vpeljal patent 31. dec. 1812, in razglašen je bil po Kranjskem leta 1816. Tudi ta reč ni preveč na tanko v red spravljena, ker ima za podlago to, koliko ljudi biva v tistem kraju, kjer živi človek, kteremu se ta davek naklada. Tukaj bi le opomnil, da je v naši deželi prav dosti malih rokodelcev, na pr. zidarjev, stolarjev, čevljarjev, krajačev, ki le časi opravljajo ta pôsel, ter delat hodijo od hiše do hiše. Plačevati jim je po 4 gld. na leto brez priklade, kar je celó dosti, in torej se zgodi tem ubožcom, da jih kaznujejo, če naredé časi kak prestop. Tacim rokodelcom je davek za pridobitek previsok; drugi veliki obrtniki pa še premalo plačujejo. Sicer bi tudi še danes imenoval izgled iz lastne skušnje. Pravniki (advokatje) in biležniki (notarji) po Kranjskem plačujejo davek po tem, kolikor duš ima tisti okraj, v katerem živé, ker dačni uradovi mislijo, da je toliko dela, kolikor je ljudi v tistem okraju; plačevati je toraj najviši davek, to je, po 26 gld. 50 kr.; v Istri se jim že boljše godí, ker dajo samo po 5 gld. 50 kr. na leto. Ne govorim sam sebi na korist, ampak le menim, da število duš tistega kraja, v katerem biva obrtnik, ni prava podloga, ker vzeti bi se morali vsi okraji više deželne sodbe, ako bi hotli po okrožji njegove delavnosti davek nakladati pravdniku, ki ima pravico vés okraj više deželne sodnije zastopljati, in moral bi se mu postaviti sam Bog vedi kolikošen davek. To bodi rečeno samo zato, da bi se vidilo, kako napečno podlogo ima tudi davek za pridobitek. Le v naglici in po vrhu sem tukaj v misel jemal napečne podloge družih pravih davkov; pa vendar je dokazano, da vsako povikševanje tacega davka, ki je oprt na krivo podlogo, mora biti dvojna krivica, mora biti povikševanje poprejšne krivice. Torej me je srce jako bolelo pri tistih sejah slavnega državnega zbora, v katerih so gospodje poslanci naše dežele povzdignili v njenem imenu glas, in dokazovali, da mi nečemo biti izimek, temuč da plačevati hočemo take davke, kakoršne druge dežele (Živa pohvala). Posebno zato mi je še bolj žal opominjati se le-teh sklepov, ker je vsak za-se trdno prepričan, da naša dežela ima že zdaj prevelike davke; pa zarad enakosti smo vendar tudi mi pali v naredbo, po kateri nas bodo povikšani davki prihodnjič le še bolj pritiskali. (Pohvala). Moja

gospôda! pač bi lahko potem človeka začel obhajati sum o dobrotah februarjeve ustave; kajti, kadar se je govorilo, koliki naj davki bodo, kako naj se plačujejo, ali jih je dovoliti ali ne, imeli so več pravice naši stanovi, nego je imamo v državnem zboru mi, ki se ne moremo vpreti, da nas bi ne preglasile druge velike dežele. (Dobro! dobro!) Žal mi je tudi moja gospôda! ker vidim, ko se oziram v prihodnost, da težko kdaj pridemo do svojih pravic, ako se bode tako sklepalo. (Daprih.).

Mila zima.

Zima trda premenila
Svoj navadni je obraz,
S solnčnim žarki odpodila
Si pajdaša: hudi mraz.
Krasno modro je obnebeje,
Zrak pa čist, ko ribje okó,
Da minulo je poletje,
Skor da znamnja bi ne b'lo.
Kak se cvetke veselijo
Ker morivke jim ne bo;
Zvončki vijolcam razglasijo
Radostno prigodbo to.
Tiček samček že prepéva,
Tovaršico vab' nazaj,
Ves vesel si prizadéva
Oživit' samotni kraj.

V Ljubljani 6. sušca 1863.

Zima mila, vém, kaj hoče
Te vedenje nas učit;
Da bi b'lo mi pač mogoče
Svetu nauk tvoj razglasit'!
K srcem hočeš neobčutljivim,
Trdim, mrzlim govorit',
Z izgledom ljubeznjivim
Milosrčnost nas učit'.
Solnce je se zakrivalo,
Cvetke groza pomorí,
Kdo je peval tvojo hvalo,
Ko divjala ljuta si?
Milost ima moč nebeško,
Ona v hip si pridobí,
Kar divjanje nečloveško
Nikdar še doseglo ni!

Klara R.

Dopisi.

Na Dunaji 7. sušca. O. — Sinoč je bila mala „beseda“, ktero je napravil tukajšni pevski zbor. Program je bil jako zanimiv in sploh vse prav živahno. — Praznovali bomo tudi tukaj Cirila in Metoda, in sicer 19. sušca. Dopoldne bo slovesna maša, zvečer pa velika „beseda“. Bolj na tanko se pa sedaj še nič ne vé.

Iz Gradca 10. marca. Gk. (Tisočletnica.) Odbor za tisočletnico Ciril-Metodovo je po „Novicah“ dal naznani, da bo sv. maša in slovenska pridiga predpoldan. Vendar smo imeli le lepo peto sv. mašo brez pridige. Zvečer ob sedmih se je začela „beseda“. Sobana v cirkusu je bila okusno ozaljšana. Spredej nad odrom podobí sv. Cirila in Metoda. Po stenah so bili razstavljeni grbi vseh avstrijskih Slovanov; okoli njih so bile slovenske banderca. Nabralo se je obilo gostov. Cenil bi jih nad 300. Počastili so nas tudi Mariborčani po svojih poslancih. Poslušavci so dobili tiskani program, ki je štel 12 predmetov. Gospod Krek je začel besedo s predgovorom. Ko se je „Strunam“ pelo, postane občno gibanje in oziranje: Njih eksc. c. kr. deželni glavar grof Strasoldo so nas blagovolili počastiti s svojo nazočnostjo. Med besedo prebral se je telegram iz Prage, kterege so vsi nazoči veselo sprejeli. Ob devetih je bil konec besede; potem pa je začela gosti husarska kapela. Kmalo pa nas razveselijo še trije telegrami, eden spet iz Prage od druge strani kakor prvi, drugi iz Trsta, in tretji iz Ljubnega (Leoben); navdušeni „živio“ in „slavaklici“ so jim odgovarjali. — Celi program se je dobro izvršil. Posebno naj omenim iskrenega veselja, ki je prešinilo celo društvo, ko je zagledalo gospoda dr. B. Ipavca; njegove slovanske fantazije za glasovir so res zaslužile hvalno ploskanje in živio-klice. Gospodičnja Klettner-ova je kaj močno ganila vse srca ne toliko s samim petjem kakor pa s svojim globokim čutjem, ki ga je izlivala v svoj mili glas. Gosp. Vokoun-u gré posebna hvala, da je tako krepko sam pripomagal in pa tudi pevce dobro navadil, ker pri nas ni posebnega pevskega društva samih Slovanov. Ta večer bo vsakemu dolgo v spominu; dasi je bil celi značaj slovesnosti precej resnoben, vendar je radost na-